

uden træffes en midlertidig afgørelse om, at barnet kan tage bopæl i udlandet hos en forælder, der har del i forældremyndigheden, jf. lovforslagets § 17, stk. 1, 2. pkt. og bemærkningerne dertil.

Efter *stk. 2* gælder den midlertidige afgørelse om forældremyndighed, indtil der foreligger en endelig aftale eller afgørelse, som kan fuldbyrdes.

Efter *stk. 3, nr. 3*, bortfalder en afgørelse truffet af statsforvaltningen, hvis samlivet mellem forældrene genoptages. Bestemmelsen gælder både for gifte og ugifte, modsat lovforslagets § 12.

Til § 26

Bestemmelsen, der hjemler en særlig adgang til at træffe midlertidige forældremyndighedsafgørelser, hvis der er risiko for bortførelse af barnet, svarer til § 23 i den gældende lov.

Til § 27

Bestemmelsen om en midlertidig forældremyndighedsafgørelse i tilfælde, hvor indehaveren er forhindret, er en uændret videreførelse af den gældende lovs § 25, dog med visse sproglige ændringer.

Til § 28

Samvær mv.

Bestemmelsen, der omhandler midlertidigt samvær, viderefører og præciserer den gældende lovs § 26.

Bestemmelsen foreslås i *stk. 1* udvidet, så der kan træffes midlertidige samværsafgørelser under særskilte sager om barnets bopæl, hvad enten de verserer i statsforvaltningen eller ved retten. Endvidere foreslås den gældende formulering af kriteriet for en midlertidig samværsafgørelse ophævet, idet der henvises til lovforslagets § 4.

Stk. 1 giver statsforvaltningen mulighed for at træffe hurtig afgørelse om suspension eller begrænsning af samværet i hastesager, hvor det af hensyn til barnet er nødvendigt at træffe afgørelse, f.eks. ved bestyrket mistanke om grænseoverskridende handlinger, jf. pkt. 4.8.3. i de almindelige bemærkninger. Statsforvaltningen skal altid forsøge at foretage den fornødne parthøring af samværsforælderen, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1, eventuelt telefonisk. Det kan dog i sådanne sager efter en konkret vurdering være nødvendigt at undlade parthøring, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 3, af hensyn til barnets bedste.

Det forudsættes, at statsforvaltningen efter bestemmelsen kan fastsætte vilkår for udøvelsen af samvær efter de almindelige bestemmelser, jf. lovforslagets § 21.

Stk. 2, der er ny, bestemmer, at en midlertidig afgørelse om samvær efter *stk. 1* gælder, indtil der er truffet en endelig afgørelse om samvær, der kan fyldbyrdes, eller der er indgået en aftale herom. Er der efterfølgende indgået en aftale om samvær, der ikke kan tvangsfuldbyrdes, idet denne ikke indeholder en fuldbyrdelsesklausul, jf. retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 3, vil en sådan aftale alligevel føre til, at en midlertidig afgørelse om samvær falder bort. En midlertidig afgørelse om anden kontakt bortfalder, når der foreligger en aftale eller en ny afgørelse herom.

Efter bestemmelsen kan der træffes en midlertidig afgørelse om samvær under en sag om forældremyndigheden eller barnets bopæl. Det er muligt at træffe afgørelse om, at barnet kan have samvær i 7 dage hos hver af forældrene (deleordning), jf. lovforslagets § 21, stk. 2, under forældremyndighedssagens behandling.

Er der truffet en midlertidig afgørelse om barnets bopæl og en midlertidig afgørelse om barnets samvær med den forælder, der ikke har barnet boende, må den midlertidige samværsafgørelse anses for bortfaldet, hvis der efterfølgende bliver truffet en endelig bopælsafgørelse om, at barnet skal bo hos "samværs"forælderen.

Efter *stk. 3* kan ministeren for familie- og forbrugeranliggender i særlige tilfælde træffe afgørelse om midlertidig samvær eller om anden kontakt. Ministeren for familie- og forbrugeranliggender behandler klager over statsforvaltningernes afgørelser om samvær og i visse situationer også om forældremyndighed, jf. lovforslagets § 40, stk. 1. I praksis er behandlingen af klagesager mv. overladt til Familiestyrelsen. I den forbindelse modtager Familiestyrelsen jævnligt anmodninger om ændring af samvær eller forældremyndighed i situationer, hvor statsforvaltningen endnu ikke har taget stilling til sagen. Normalt videresender Familiestyrelsen sådanne ansøgninger til den statsforvaltning, der skal behandle sagen. I nogle situationer er sagen imidlertid så hastende, at det ikke vil være muligt at nå at anmode statsforvaltningen om at tage stilling til anmodningen. Det kan f.eks. være i sager, hvor det gøres gældende, at barnet er udsat for vold eller seksuelle krænkelse. Med den foreslåede bestemmelse har ministeren for familie- og forbrugeranliggender (Familiestyrelsen) hjemmel til at træffe sådanne midlertidige afgørelser i 1. instans.

Der vil ikke være mulighed for at påklage afgørelsen, men styrelsen vil kunne genoptage sagen, såfremt en part efterfølgende anmoder herom.